

La vida de la Maria

La Maria no era una nena com les altres, tenia depressió i anorèxia. Tenia molts problemes a l'escola, perquè es reien d'ella.

A casa seva no menjava res perquè es veia grassa. A més, sempre estava molt trista, o sigui, tenia depressió. Ja feia temps que els seu avi era vidu i li havien diagnosticat alzheimer i això li causava la depressió. Tot i tenir una enfermetat, per a la Maria era el millor avi del món.

Un dia se'n va anar de vacances al poble del costat, a Avinyó, amb el pare, la mare, el seu germà, el seu avi i ella. La Maria al principi no s'ho va passar bé perquè no tenia amics.

Els seus pares la volien inscriure a l'escola del poble, l' IE Barnola, però ella s'hi va negar.

Van anar passant els dies i els seus pares van decidir que la hi inscriurien .

Va arribar el primer dia d'escola i la Maria estava molt avergonyida perquè no coneixia a ningú, però a l'hora del pati dos nens molt amables la van anar a veure.

- Hola, em dic Pau i ella és la Bruna -va explicar-li el Pau.

- Ah, jo em dic Maria -diu avergonyida.

- Vols venir a jugar amb nosaltres? -demana la Bruna.

- No ho sé -va dir la Maria.

- Vine va, que ens ho passarem d'allò més bé -va insistir el Pau.

- Uffffffff, val -murmura la Maria.

- Va, a què vols jugar? -pregunta el Pau.

- Va nens, cap a la classe que ara uns toca educació física amb el Ricard -va dir la Bet que era la professora de la Maria.

Arribà l'hora d'educació física. Però els seus nous amics no sabien que la Maria feia gimnàstica rítmica.

El Ricard els va proposar fer un concurs de salt, a veure qui saltava millor. La Maria va fer un salt i per mala sort va aterrir malament i es va fer mal.

El Ricard va decidir portar-la a l'hospital per veure que no li hagués passat res i els seus amics la van voler acompanyar. Però la Maria s'hi negava perquè sabia que descobririen que tenia anorèxia .

Van arribar a l'hospital i la van portar a fer una radiografia per comprovar que no s'hagués trencat res. Després de haver-li fet, van portar-la a un box i van tenir una mala notícia per a la Maria.

- Hola Maria, tinc una mala notícia per a tu, em sap greu dir-t'ho, però t'has trencat el turmell -va explicar el metge.

- En serio? Noooo!!! Quina caca! -va rondinar la Maria.

- Sí, ja serà una bona caca amb l'anorèxia i la depressió -va dir el metge.

- Com que tens anorèxia i depressió! -exclamen els seus amics.

- Doncs sí, tinc anorèxia i depressió. No us ho volia dir perquè tenia por que us en riguessiu! -diu la Maria trista.

- Maria, nosaltres no som així, nosaltres el que volem fer és ajudar-te - contesta la Bruna.

Quan la Maria torna a classe, el Pau i la Bruna li deien que ho expliqui a l'aula. I ella va decidir que sí que ho explicaria. Quan ho va fer, tothom va quedar molt sorprès, fins i tot hi havia companys que no sabien què eren aquelles dues malalties.

Després de parlar-ne van decidir que ningú mai més es riuria d'ella.

Anorèxia cap a allà, anorèxia cap a aquí, aquest conte, s'ha acabat aquí.

Paula i Bru